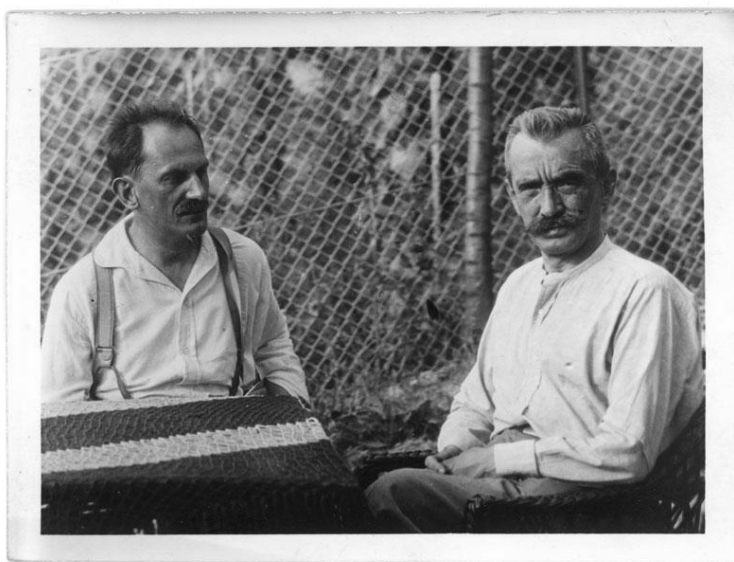

arról a költőről-értekezőről, akinek ellenében, illetőleg akit megtagadva gondolta föllelni a maga kritikusi szuverenitását.⁴²

Amivel kezdtem, azzal fejezhetem be. Babits a XX. századnak – Ady mellett – talán a legtöbbet támadott szerzője. S bár költészetét is jócskán érte vád, prózája, értekezői tevékenysége, majd kurátorsága hihetetlen indulatokat gerjesztett. Minden szélsőségnek cél-táblája lett, magatartása, szerepe, költészete összemosódott az „irodalomalapító” Kazinczyéval, persze nem mindig pozitív értelemben... Az 1920-as esztendő közepétől még a konzervatív irodalomszemlélet képviselőit is megosztotta a hozzá való viszony. A halála után megjelent Emlékkönyv sokfelől láttatja jelentőségét, a költőét és a személyiségét egyaránt. Ami persze a korszerűséget illeti, korántsem a vita kedvéért, Tandori Dezső elemzését hívom segítségül. Tandori nemcsak egy Babits–Eliot (távoli) rokonságot feltételez, hanem még az oly nagyon bírált *A gazda bekeríti házát* című verset is „másképpen” szemléli, a vershez „nagy amerikai modernebb”-eket rendel. Sőt, egy ízben megkockáztatja: „látjuk egyre-másra, mint lehető fel újabb költészeti eszköztárunk számos eleme” Babits – Tandori terminusát idézem⁴³ – „félhosszú versei”-ben. Az 1960-as, 1970-es esztendő magyar költői modernségét (bizonyára nemcsak Nemes Nagy Ágnesét) Tandori Dezső Babits közelében véli meglátni.

BABITS MIHÁLY ÉS SCHÖPFLIN ALADÁR BABITSÉK ESZTERGOMI HÁZÁNAK KERTJÉBEN
(Esztergom, 1936. július)

⁴² Halász Gábor: Babits, az esszéíró. In 39. sz. jegyzetben i. m. 402–409.

⁴³ Tandori Dezső: Az erősebb lét közelében. Olvasónapló. Budapest 1981. 104–131.